

Παιγνίδια ἐν οὐ παικτοῖς τοῦ Νικ. Λ. Γ. Λιναρδάτου

Τὸ Ἰράν εἶναι ἡ τέταρτη μεγαλύτερη παραγωγὸς πετρελαίου χώρα στὸν κόσμον. Παράγει 4 περίπου εκατομμύρια βαρέλια τὴν ἡμέρα. Γιὰ τοὺς Ἰρανοὺς τὸ πετρέλαιο πρέπει νὰ εἶναι ὅπως γιὰ ἐμᾶς ὅλους τοὺς ἄλλους εἶναι τὸ νερό. Κάπως ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ κόστος του. Τὸ νὰ θέλει τώρα τὸ Ἰράν νὰ ἀναπτύξει πυρηνικὴ τεχνολογία γιὰ εἰρηνικοὺς, ὅπως διατείνεται, σκοποὺς, γιὰ παραγωγή δηλαδή ἐνέργειας, ὅταν διαθέτει ἀπεριόριστες καὶ ἀπείρως φθηνότερες ἄλλες πηγές ἐνέργειας (τὸ πετρέλαιό του) ἡγεῖ ἄκρως παράλογο. Σάν νὰ ποῦμε ὅλοι ἐμεῖς νὰ γεμίζουμε τίς μπανιέρες μας γιὰ νὰ πλενόμαστε μὲ Pertier. Τρελλό. "Ε;

Τὸ Ἰράν ὑπὸ τὴν παρούσα θεοκρατικὴ ἡγεσία του εἶναι μιά χώρα ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν περιφερειακὴ καὶ τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Εἶναι ὁ μπροστάφης τοῦ Ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ. Ὁ Bernard Lewis, γνωστὸς μελετητὴς καὶ ἱστορικός τοῦ κόσμου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς (καὶ τῆς Τουρκίας) γράφει, πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ Ἰράκ, σὲ ἄρθρο του δημοσιευθὲν μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ρίζες τῆς Μουσουλμανικῆς Λύσσης» στὸ περιοδικό Atlantic Monthly (Σεπτέμβριος 1990): «Εἶμαστε μπροστὰ σὲ μιά διάθεση καὶ μιά κίνηση, πού ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ τὸ ἐπίπεδο τῶν προβλημάτων καὶ τῶν μορφῶν πολιτικῆς καθῶς καὶ τίς κυβερνήσεις, οἱ ὁποῖες τίς ἐπιδιώκουν.

»**Αὐτὸ δὲν εἶναι** τίποτε λιγώτερο ἀπὸ μιά σύγκρουση πολιτισμῶν—ἢ πιθανῶς παράλογη ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἱστορικὴ ἀντίδραση ἑνὸς ἀρχαίου ἀντιπάλου ἐναντίον τῆς Ἰνδο-χριστιανικῆς κληρονομιάς, τοῦ κοσμικοῦ μας παρόντος καὶ τῆς παγκόσμιας ἐπεκτάσεως καὶ τῶν δύο». Πιὸ ξεκάθαρα ὁ M. J. Akbar, Ἰνδὸς Μουσουλμάνος συγγραφέας, παρατηρεῖ ὅτι «ἡ προσεχὴς ἀναμέτρηση τῆς Δύσεως πρόκειται ὀριστικῶς νὰ ἐρθεῖ ἀπὸ τὸν Μουσουλμανικὸν κόσμον. Μὲ τὴν κυκλωτικὴ θέσιν τῶν Ἰσλαμικῶν ἐθνῶν ἀπὸ τὸ Μαγκρέμπ ὡς τὸ Πακιστάν εἶναι πού ὁ ἀγώνας θὰ ἀρχίσει γιὰ μιά καινούργια παγκόσμια τάξη». Εἶναι γνωστὴ ἔξ ἄλλου, εὐρύτατα ἢ ἀπὸ τὴ δυτικὴ σκοπιὰ θεωρία τοῦ καθηγητῆ Samuel P. Huntington γιὰ τὴ «Σύγκρουση τῶν Πολιτισμῶν».

Ὡς πρὸς τὸ Ἰράν, εἰδικώτερα, ἂς μὴ λησμονάμε ὅτι ἐπανειλημμένως ὁ Πρόεδρος του ἔχει διακηρύξει ὅτι πρέπει νὰ ἐξολοκληρωθῇ τὸ Ἰσραήλ, κάτι πού δὲν νομίζω πὼς ἔχει ποτὲ λεχθῆ ἐπισημῶς καὶ μὲ τόσον ἁμόν τρόπο ἀπὸ ἡγετὴ μᾶς χώρας γιὰ ἄλλην. Ἄλλη ἐνδειξη γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ καθεστώτος τοῦ Ἰράν εἶναι ἡ εἰς θάνατον ἐπικηρύξη τοῦ συγγραφέα Salman Rushdie γιὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου του «Σατανικοὶ Στίχοι». Ἐκαλοῦντο οἱ Μουσουλμάνοι, ὅποιοι μποροῦσε, νὰ δολοφονήσουν τὸν συγγραφέα σὲ ὅποιο σημεῖο τῆς Γῆς μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦν. Τέτοια καταδίκη, χωρὶς δίκη βέβαια, δὲν νομίζω νὰ ἔχει ὑπάρξει ἄλλη τὰ τελευταῖα χρόνια. Τὸν Μεσαίωνα, ναί.

Στὴν διαδήλωση λοιπὸν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Φόρουμ τὸ Σάββατο ἀκούστηκαν πολλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ καθεστώτος. Νά μὴν θηγεῖ. Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι εἴμαστε κατὰ τῶν πολέμων. Πόλεμος ὁμοῦ γίνεται κατ' ἐξοχὴν στὸ Σουδάν. Πόλεμος καὶ γενοκτονία. Ὑπὸ τὴν κάλυψη τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας Ἄραβες ἄτακτοι (οἱ Janjaweed) βιάζονται, φονεῖουν καὶ ἐκδιώκουν ἀπὸ τὸν τόπο τοὺς ἀτυχεῖς Ἀφρικανούς τῆς ἐπαρχίας Νταρφούρ. Ἡ Humanite, ἡ γνωστὴ κομμουνίστρια τοῦ Παρισιοῦ, φαντάζομαι ἀξιόπιστη γιὰ τὸ Φόρουμ πηγὴ πληροφοριῶν, ὑπολογίζει τοὺς σφαγιασθέντες τῆς Νταρφούρ σὲ 180 χιλιάδες καὶ τοὺς ἐκτοπισθέντες σὲ δύο ἑκατομμύρια. Ὁ Economist ἀνεβάζει τὸν ἀριθμὸ τῶν σφαγιασθέντων μαζί μὲ τῶν ἀποθανόντων ἀπὸ τὴν πείνα σὲ 400 χιλιάδες. Γι' αὐτοὺς μιλᾷ στὴ διαδήλωση. Γι' αὐτοὺς δὲν μιλεῖ κανεὶς. Μόνο οἱ Ἀμερικανοὶ ψελλίζουν κατὰ τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη καὶ σήμερα τοὺς προσφέρουν κάποια οἰκονομικὴ βοήθεια. Δὲν διαδηλώνει κανένας γι' αὐτοὺς. Αὐτοὶ πού τοὺς δολοφονοῦν εἶναι Ἄραβες, δὲν εἶναι Ἀμερικανοί.

Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ μόνη λογικὴ θέση εἶναι ὅτι δὲν πρέπει σὲ καμμία περίπτωση νὰ ἀφεθῆ τὸ Ἰράν νὰ ἀποκτήσῃ πυρηνικὰ ὄπλα. Σὲ καμμία περίπτωση. Θὰ πρέπει νὰ ἐμποδισθῆ μὲ κάθε πρόσφορον τρόπον. Καὶ μὲ τὴν χρῆση βίας.

Νὰ δέχεσαι τὸν πόλεμο ὡς μέσο ἀσκήσεως πολιτικῆς εἶναι τρέλλα. Νὰ δέχεσαι νὰ ἀφεθῶν πυρηνικὰ ὄπλα σὲ χεῖρα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίρροια θρησκευτικοῦ ἢ ἰδεολογικοῦ τυφλοῦ φανατισμοῦ εἶναι καθαρὴ παράνοια. Μεταξὺ τῶν δύο προσημιτέο εἶναι τὸ πρῶτο.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα πυρηνικὸς ἐξοπλισμὸς τοῦ Ἰράν, θὰ ἔχει ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνες συνέπειες. Γιατί τὸ Ἰράν, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ ἡ Τουρκία, μὲ τὴν ἀνοχή, ἂν ὄχι μὲ τὴν ἐνθάρρυνση, τῶν Δυτικῶν χωρῶν. Ἡ Τουρκία ἔχει διαφορὲς μὲ τὸ Ἰράν καὶ οἱ σχέσεις τους συχνὰ φθάνουν σὲ ὀξείες κρίσεις. Ἐπὶ πλεόν καὶ οἱ δύο χώρες μὲ δυναμικὰ αὐξανόμενους πληθυσμούς γύρω στὰ 70 ἑκατομμύρια ἐπιδιώκουν νὰ καταλάβουν τὴ θέσιν ἡγετικῆς περιφερειακῆς δυνάμεως. Γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῆ ὅτι ἀεροστατῶ, ὁ Economist (βλ. «Καθημερινή», 6 Μαΐου) κρίνει ἀπίθανο νὰ μὴ ἀπαντήσουν στὸ Ἰράν μὲ ἀνάπτυξη δικῶν τους πυρηνικοῦ ὀπλοστασίου ἄλλες χώρες τῆς περιοχῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Τουρκία καὶ θεωρεῖ βέβαιο ὅτι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν κατοχὴ πυρηνικῶν ὄπλων στὴν εὐθρανοστὴ περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς θὰ ἐπολλαπλασιάσῃ δραματικὰ τοὺς κινδύνους.

Σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἡ Ἑλλάς τί κάνει; Μπαίνει καὶ αὐτὴ στὸ πυρηνικὸ παιγνίδι μὲ κίνδυνο (ἢ βεβαιότητα) οἰκονομικῆς καταρρεύσεως ἢ ὑποβιβάζεται στὸν ρόλο τοῦ κομπάρσου τῆς περιοχῆς; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι εὐκόλη. Ὁ καθένας ἂς κρίνει.